

Ekman årets Bindefeldstipendiat

□ Nerikes Allehanda. 2020-01-28. Sida: 14

© Nerikes Allehanda eller artikelförfattaren. Utgivare: Katrin Säfström. Databasens namn: Katrin Säfström / Nerikes Allehanda / retriever-info.com

Alla artiklar är skyddade av upphovsrättslagen. Artiklar får ej distribueras utanför den egna organisationen utan godkännande från Retriever eller den enskilde utgivaren.

Läs hela artikeln på <http://ret.nu/FUs9yK2I>

Kultur

Kulturredaktör
Sofia Gustafsson
019-15 50 23
sofia.gustafsson@na.se

Kulturchef
Cecilia Ekebjär
cecilia.ekebjar@mittmedia.se

Alexander Ekman får stipendium från Micael Bindefelds stiftelse till minne av Förintelsen. Pengarna ska finansiera ett helt nytt verk.

FOTO: TT

Ekman årets Bindefeldstipendiat

KULTUR Koreografen och regissören Alexander Ekman får 500 000 kronor i stipendium från Micael Bindefelds stiftelse till minne av Förintelsen. Pengarna ska användas till Ekmans helt nya verk "Vanmakt" som får urpremiär på konsthallen Artipelag i oktober. Verket är ett slags filminstallation "om de stora och komplexa frågor som minnet av Förintelsen väcker", framhåller juryn.

För TT berättar Alexander Ekman att det ska handla om den vanmakt som gör människor passiva och driver dem i en och samma riktning utan att de märker det.

– Vi vill påminna om det som hände i vår historia. Nu måste vi skärpa oss så att det inte händer igen! (TT)

KULTUR
OCH NOJE PÅ
WEBBEN

14

NA Tisdag 28 januari 2020

Redan 2014 såg en grundskola i Nagoro ut så här.

FOTO: ELAINE KURTENBACH

Japanska dockor – något att ta efter för svenska byar?

För de få barn som trots allt växer upp i Sveriges avfolkingsbygder måste de tomma byarna te sig som självklara. De äldre, som bott där i hela sina liv, har minnen av en annan tid när det fortfarande fanns liv runt dem.

När skolan inte var igenbommad, när det fortfarande fanns en butik att handla mat i och det inte krävdes en färd på flera mil bara för att tanka bilen.

Sedan jag i mellandagarna i ett reportage i DN läste om den japanska kvinnan Tsukimi Ayano har mina tankar återvänt till hennes dockor. Hon har fyllt sin hemby Nagoro med 500 egentillverkade dockor och återbefolkat en plats som hade 300 invånare när hon flyttade därifrån och blott 27 när hon återvände för att vårda sin äldrande far.

Fotografen Alexander Mahmouds bilder av dockorna är rörande att se. Barn som leker i en höskrinna, skolan som har fått tillbaka sina lärare och gamla gummor som kliver ut från sina hus för att möta en ny dag. Granar, gamla bybor som flyttat och människor som bott i byn tidigare men inte längre finns i livet har inspirerat till dockornas utseende, som alla har sin unika prägel. Tsukimi Ayanos dockor är inte ett

”
Finast är nog barndockorna och det namn som Tsukimi Ayano har gett dem: Återupplivningsrådet.

konstprojekt utan hon är en vanlig kvinna som behövde en fågelskrämma och roade sig med att få den att likna fadern. Dockan blev så lik att människor i byn trodde att det var fadern som var ute och arbetade i trädgården, vilket gav Tsukimi Ayano blodad tand att fortsätta. Sedan har allt bara rullat på och nu har byn blivit en turistattraktion.

Den svenska och japanska landsbygden delar problem. Byn Nagoro är bara ett av otaliga exempel på "genkai shuraku", byar som riskerar att raderas från kartan. Japan har en äldrande befolkning koncentrerad till städerna och år 2065 kommer dagens befolkning på 126,8 miljoner människor ha sjunkit till 88 miljoner, enligt DN:s reportage.

Dockorna var bara någonting som Tsukimi Ayano började göra, men de kan också ses som en politisk handling. Att inte bara acceptera en samhällsutveckling utan att aktivt skapa en påminnelse om att skolan inte alltid har varit nedlagd och att det en gång har funnits en fungerande matbutik.

Svenska byar skulle också behö-

va några av hennes dockor. Av en lärare på trappan till den nedlagda skolan, av ett tidsningsbud vid en brevlåda som det har blivit för dyr att leverera lokaltidningen till och en kö till en bankomat som plockats bort för länge sedan.

Dockorna kan ses som en smärtsam påminnelse om ett lokalsamhälle som gått förlorat, men kanske ännu mer finns det ett hopp i dem om att de bara tillfälligt fyller en plats som riktiga människor ska återvända till. Alla byar kommer inte att återbefolkas, däremot finns det många människor i storstäderna som skulle kunna tänka sig ett lugnare liv på landsbygden om möjligheterna att försörja sig var större och det fanns en politik för att låta en större del av Sverige leva på allvar. Finast är nog barndockorna och det namn som Tsukimi Ayano har gett dem: Återupplivningsrådet.

Kristian Ekenberg

kristian.ekenberg@mittmedia.se